

РОЗДІЛ 1

Аду Твіст розбудили пахощі сніданку. Вона зіско-
чила з ліжка й пішла на аромат яєшні з цибулею,
яку готував на кухні її тато. Ще він там варив зо два
десятки яєць для яєчного салату.

– А ось і ти! – вигукнув він. – Обіймашки –
за секунду. Спочатку – яйця!

– Усі знають, що спочатку була курка! – відка-
зала Ада.

Тато розсміявся. Ада жартувала так щоразу,
коли він готував яйця на сніданок. Вони, звісно,

дуркували, проте Аду всерйоз цікавило одвічне питання: що було спочатку, курка чи яйце?

«Одного дня, – подумала Ада, – я поставлю експеримент і з'ясую це!»

– Спочатку обіймашки – ось тут! – оголосила Адина мама з-поза двох чашок кави, що стояли на столі.

Ада обійняла її. Солодкий аромат маминих парфумів змішався з гіркуватим запахом гарячих парів кави. Для Ади це пахуче поєднання було найкращим на світі. Вона всміхнулась.

– Моя черга, – сказав пан Твіст, ставлячи миску з цибулевою яєшнею на стіл.

Ада ступила крок до нього, та раптом зупинилась. Міцний, гіркуватий аромат кави над маминою чашкою лоскотав їй ніздрі. А от із татової чашки взагалі кавою не пахло. Ада нахилилася ближче й знов понюхала.

Нічого.

Вона витягла свій записничок і нашкрябала питання:

Чому мамина кава пахне, а татова – ні?

Тато всміхнувся й обійняв її.

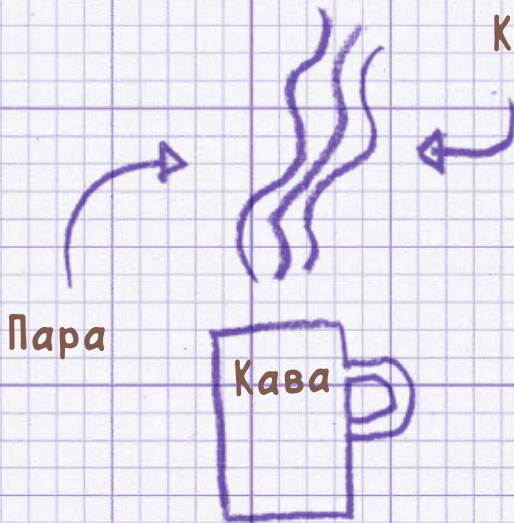
– Ти вже й перед сніданком устигла знайти загадку? – запитав він.

Ада розпливлася в усмішці. Вона дивилася на чашки з кавою, а її розум переповнювали питання. Щойно почався день, а вона вже мала що розгадувати. Ніщо не могло зробити її, як науковицю, щасливішою.

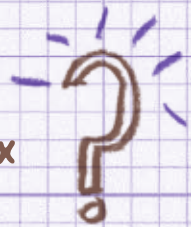

АРОМАТ
КАВИ

Гаряча = Запах ?

Немає пари

Без запаху

Холодна = Не пахне ?

РОЗДІЛ 2

Ада витягла з кишені рулетку. У неї завжди була одненька напихваті. І зміряла відстань від свого носа до вінець маминої чашки з кавою. Нахилиючись усе ближче й ближче до чашки, вона принюхувалась, вимірювала й занотовувала. Запах кави з маминої чашки було чути на відстані дванадцяти сантиметрів.

Вона повторила ті ж дії з татовою чашкою кави. Проте не відчула нічого, аж поки її ніс не опинився за чотири сантиметри від чашки. І навіть тоді запах було ледь чути.

– Твоя кава зламалася, тату! – сказала Ада. – Вона не пахне!

– Продовжуй досліджувати, – відповів пан Твіст, – і ти знайдеш відповідь.

Ада розуміла, що використання всіх її органів чуття – чудовий спосіб зібрати дані.

Вона уважно подивилася на чашки. Пара здіймалася над маминою чашкою, наче тоненька цівочка диму. Ада потримала над парою праву руку – і її долоня стала вогкою. Тоді вона потримала ліву руку над татовою чашкою. Однак ця рука лишилася сухою.

Зрештою Ада торкнулася маминої чашки. Вона була гаряча. Татова чашка була крижана на дотик і трохи волога.

– Ова! – вигукнула Ада.

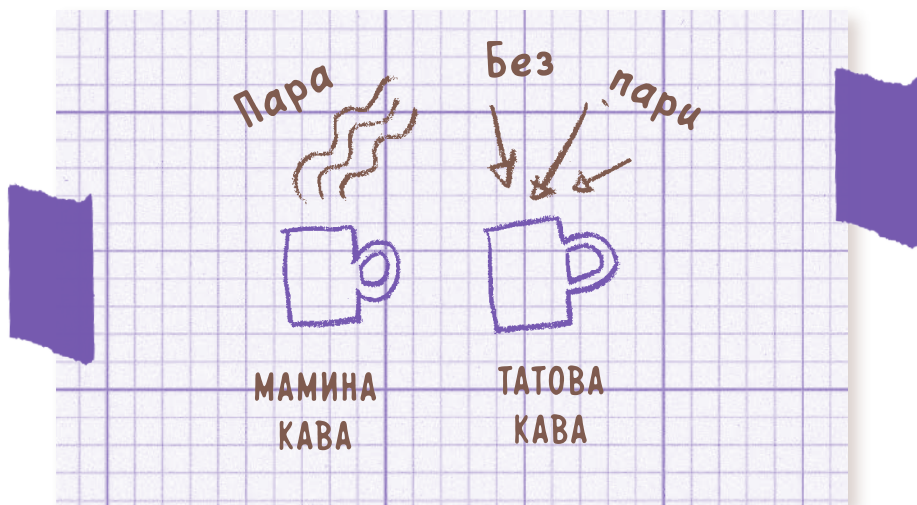
Її тато розсміявся, схопив чашку і відпив ковток.

– Це кава з льодом, – сказав він. – Проте лід розтанув, тому напій схожий на гарячий.

– До речі, про гаряче, – додав пан Твіст, – може б, ми поїли, доки наші яєшні не охололи?

За їжею у голові Ади закружляло ще більше питань. Що робить гарячу каву гарячою? Як утворюється пара? Чому пара піднімається догори? Чому татова чашка зовні волога? Чому гаряча кава пахне сильніше, ніж холодна? Чи інші речі теж сильніше пахнуть, коли вони гарячі, а не холодні?

Кожне з цих питань породжувало по два нові запитання. А кожні два перетворювалися на чотири!

Аж ось до кухні зайшов Адин брат, Артур. В руках у нього були тенісна ракетка та зелені кросівки.

У ту мить, коли він пройшов повз сестру, у ніс їй ударив жахливий сморід.

«Овва!» – подумала Ада.

Її раптом осяяла ідея. Вона може влаштувати експеримент!

– Цікаво... – промовила дівчинка й постукала по підборіддю.

На обличчі Артура промайнула тінь паніки. Схожий вираз відбився й на морді їхнього кота Кскскс. Кскскс чкурнув із кімнати. Артур показав на Аду пальцем.

– Ада знову стукає по підборіддю! – констатував він, добре знаючи цей її вираз обличчя.

Зазвичай це все приводило до якоїсь катастрофи. Якщо не гірше.

– Агов, Артуре! – нетерпляче вигукнула Ада. – Не хочеш допомогти мені з дечим науковим?

– Ні! – відказав Артур. – І не чіпай моїх речей! Пам'ятаєш, що казали мама з татом?

Артур любив свою сестру, як і наукові експерименти. Однак не любив ті з них, що потребували

використання його речей. Він і досі виймав шматочки пудингу з деталей свого Лего ще відтоді, як Ада досліджувала, що робить предмети липкими. Відтак їхні батьки встановили правила щодо того, як Ада мала проводити свої експерименти. Та іноді вона забувала. Правило номер 1: «Не брати Артурових речей без його дозволу».

– Звісно, пам'ятаю, – відповіла Ада. – Я занотувала, ось, бачиш?

Вона розгорнула свій записничок і показала Артурові.

– Я завжди записую важливі речі, щоб не забути, – додала Ада.

Артур насупився й гепнувся в крісло. За сніданком він тихенько спостерігав за Адою. Та Ада надто зосереджено працювала, щоби зауважити це. Шкрябала свої нотатки й сяяла усмішкою. Вона обожнювала нерозв'язані питання. Це була таємниця! Загадка! Головоломка! Квест! Це було те, що захоплювало Аду найбільше.

Це був час науки!